

Globální moc a globální vláda

Čtvrtá část

Ukování „nového světového řádu“ pod jednou světovou vládou

Sep 10 2009

90. léta byla svědkem objevení se toho, co bylo nazváno novým světovým řádem. Byl to výraz, který se objevil počátkem 90. let, aby popsali unipolárnější svět, vypořádal se s kolapsem Sovětského svazu a nově nalezenou rolí Spojených států jako jediné světové mocnosti bez konkurence. Nový světový řád měl představovat novou fázi globální politické ekonomie, ve které moc přebývala v jednom místě, a tímto místem měly být Spojené státy.

Tato éra byla svědkem nepřetržité expanze a vytváření regionálních bloků, kdy vznikla Evropská unie, podepsala se Severoamerická dohoda o volném obchodu (NAFTA) a byla vytvořena WTO. Světová obchodní organizace byla oficiálně vytvořena v r. 1995, jako nástupce Všeobecné dohody o clech a obchodu (GATT), která byla vytvořena v r. 1944 na brettonwoodské konferenci. WTO řídí mezinárodní liberální obchodní řád.

Prvním generálním ředitelem WTO byl Peter D. Sutherland, který byl předtím generálním ředitelem GATT, je bývalým vrchním státním zástupcem Irska, a v současné době je předsedou British Petroleum a Goldman Sachs International, a je rovněž zvláštním zástupcem generálního tajemníka OSN pro migraci. Je také členem představenstva skupiny Royal Bank of Scotland, zakládající člen výboru Světového ekonomického fóra, velvyslancem dobré vůle při Organizaci průmyslového rozvoje OSN, je členem skupiny Bilderberg, a je evropským předsedou Trilaterální komise, a obdržel medaili Roberta Schumana za svoji práci v evropské integraci a Cenu Trilaterální komise Davida Rockefellera⁽¹⁾. WTO je evidentně orgánem západní bankovní elity, který má být použit jako nástroj expanze a institucionalizace jejich kontroly nad světovým obchodem.

Evropský superstát

V r. 1992 byla podepsána Maastrichtská smlouva, která oficiálně vytvořila Evropskou unii v r. 1993. V r. 1994 byl vytvořen Evropský monetární institut (EMI), a Evropská centrální banka (ECB) byla vytvořena v r. 1998, a společná měna, euro, měla premiéru v r. 1999. V r. 2004 měla být podepsána evropská ústava všemi 25 členskými zeměmi EU, což byla smlouva pro ustavení ústavy pro celou Evropskou unii.

Ústava měla posunout vpřed vytvoření evropského superstrátu, vytvořit ministerstvo zahraničí EU, a s tím i koordinovanou zahraniční politiku, kdy by EU převzala křeslo Británie v Radě bezpečnosti OSN a zastupovala by všechny členské státy, čímž by donutila tyto země „aktivně a bez výhrad“ dodržovat zahraniční politiku EU; měla vytvořit rámec pro vytvoření

obraně politiky EU, jako přívěsku či odděleně od NATO; vytvořit evropský systém spravedlnosti, kde by EU definovala „minimální standardy definic trestných činů a stanovila tresty“ a vytvořit společnou azylovou a imigrační politiku; a také předávala EU moc pro „zajištění koordinace ekonomické politiky a politiky zaměstnanosti“; a zákony EU mají být nadřazeny všem zákonům členských států, čímž z členských zemí vytvoří pouhé provincie v rámci systému centralizované federální vlády.⁽²⁾

Václav Klaus, prezident České republiky, uvedl, že se bojí konceptu silnější a více centralizované Evropské unie, protože „vývoj v EU je již ve vztahu k oslabování svobodné společnosti a směřování stále více k centrálnímu řízení a regulaci nebezpečný“ a že: „My (Česká republika) jsme strávili pod komunistickým dozorem polovinu století. Jsme na to citlivější, než většina Západoevropanů. Cítíme věci, vidíme věci, dotýkáme se věcí, které se nám nelíbí. Nám Evropská unie připomíná RVHP (moskevskou organizaci pro ekonomickou kontrolu sovětského bloku).“ Pokračoval a řekl, že podobnost s RVHP není založena na ideologickém základě, ale na struktuře. „Rozhodnutí nejsou prováděna v naší zemi. Pro nás, kteří jsme žili v komunistické éře, je to problém.“⁽³⁾

Ústava byla z velké části napsána Valéry Giscard d'Estaing, bývalým prezidentem Francouzské republiky v letech 1974 až 1981. Giscard d'Estaing je shodou okolností také členem skupiny Bilderberg, Trilaterální komise, a je také blízkým přítelem Henry Kissingera a byl jeho spoluautorem u několika prací. V r. 2005 francouzští a holandské voliči odpověděli v referendu ve svých zemích, kde ústavu EU odmítli, která pro schválení potřebovala naprostou jednomyslnost.

V r. 2007 byl podniknut tah, aby se zavedlo to, co bylo nazváno Lisabonská smlouva, která měla být schválena všemi členskými zeměmi. Giscard d'Estaing napsal článek pro Independent, ve kterém uvedl, že „rozdíl mezi původní ústavou a stávající Lisabonskou smlouvou spočívá spíše v přístupu, než v obsahu“. Popsal proces vytvoření Lisabonské smlouvy: „Byli to právní experti Rady Evropy, kdo byl pověřen sepsáním nového textu. Nic nového nenavrhli. Vzali návrh původní ústavy, roztrhali ji na jednotlivé prvky a pak je připojili, jeden po druhém, k existujícím smlouvám. Lisabonská smlouva je tak katalogem dodatků. Pro veřejnost je neproniknutelná.“ Hlavním rozdílem bylo, že bylo odstraněno slovo „ústava“ a bylo z textu vyhozeno.⁽⁴⁾

Telegraph oznámil, že ačkoliv smlouva vypustila slovo „ústava“, zůstala stejná v tom, že „dávala EU postroj globální mocnosti a zkrouhávala národní suverenitu“. Obsahovala plány na vytvoření postu evropského prezidenta, který „bude mít funkční období dva a půl roku, ale na rozdíl od demokratických hlav států bude vybírán evropskými vůdci, nikoliv voliči“ a „převezme klíčová mezinárodní vyjednávání od národních šéfů vlád“. Ústavní „ministr zahraničí“ se stane „vysokým představitelem“, který „bude řídit mocnou diplomatickou službu EU a bude důležitější na globální a evropské scéně, než národní ministři zahraničí“. Předkládá vytvoření „ministerstva vnitra“, které bude „centralizovat databáze obsahující otisky prstů a DNA“ a „vytvářet legislativu EU ohledně nové policie a šmírovacích pravomocí“. Možnost zemí EU použít veto skončí, a Smlouva „obsahuje klauzuli vytvářející „právní subjektivitu“ EU a její nadřazenost národním soudům“.⁽⁵⁾

Jedna země v Evropě má ve své ústavě napsáno, že u smluv je třeba referenda, a tou zemí je Irsko. V červnu 2008 šli Irové hlasovat o Lisabonské smlouvě, po týdnech a měsících otravování politiky EU a eurokraty, kteří jim vysvětlovali, že Irové Evropě „dluží ano“, kvůli dobrodiní, které jim EU přinesla. Historie nicméně později ukáže, že Irové nemají rádi

buzeraci a vlezdoprdelismus, takže když šli k urnám, z jejich rtů a uren zaznělo „ne“. Irové tak Lisabonskou smlouvu odmítli.

Severoamerická integrace

Kanadsko-americká dohoda o volném obchodu z r. 1989 byla podepsána prezidentem Georgem HW Bushem a kanadským premiérem Brianem Mulroneym. FTA měla pro lidi v Kanadě a Spojených státech devastující důsledky, zatímco obohatila korporátní a politickou elitu. Například růst HDP se zpomalil, nezaměstnanost vzrostla nejvíce od velké hospodářské krize⁽⁶⁾, a mezitím Brian Mulroney vstoupil do korporátního světa, kde nyní sedí v představenstvu Barrick Gold Corporation, a stejně tak sedí v Mezinárodním poradním výboru Council on Foreign Relations⁽⁷⁾, David Rockefeller zůstává jako čestný předseda.

V r. 1990 lobbistické skupiny a mozkové trusty soukromého sektoru začaly s prosazováním, aby Kanadsko-americkou dohodu o volném obchodu rozšířila Severoamerická dohoda o volném obchodu (NAFTA) a bylo začleněno Mexiko. NAFTA byla podepsána kanadským premiérem Jeanem Chrétien, americkým prezidentem Georgem H. W. Bushem a mexickým prezidentem Carlosem Salinasem v r. 1993 a vstoupila v platnost v r. 1994. Byla dojednána v době, kdy Mexiko procházelo liberálními ekonomickými reformami, takže NAFTA v důsledku tyto reformy zabetonovala do „ekonomické ústavy severní Ameriky“.⁽⁸⁾

David Rockefeller sehrál v protlačování NAFTA svoji roli. V r. 1965 založil Council for Latin America (CLA), který, jak napsal v r. 1966 v článku ve Foreign Affairs, měl zmobilizovat soukromé podnikání po celé polokouli, aby „se stimulovala a podpořila ekonomická integrace“. CLA, napsal David, „poskytuje efektivní kanál pro spolupráci mezi podnikateli ve Spojených státech a jejich protějšky v zemích jihu. Také nabízí prostředky nepřetržité komunikace a konzultací s Bílým domem, ministerstvem zahraničí a dalšími agenturami naší vlády.“⁽⁹⁾

CLA později změnil svůj název na Council of the Americas (CoA) a zůstává ve velmi těsném vztahu s Americas Society, založenou ve stejné době jako CLA, a David Rockefeller zůstává do dnešních dní jako předseda obou organizací. Jak David napsal ve své autobiografii Memoáry, při směřování k NAFTA sponzoroval Council of the Americas Forum of the Americas, kterého se účastnil prezident George H. W. Bush, a které v důsledku volalo po „oblasti volného obchodu západní polokoule“.⁽¹⁰⁾

V r. 1993 David Rockefeller napsal článek pro Wall Street Journal, v rámci tahu směrem k NAFTA, ve kterém obhajoval podepsání NAFTA jako klíčové, popisoval ji jako životně důležitý krok na cestě k naplnění jeho celoživotní práce a že „vše je na místě – po 500 letech – aby se vybudoval skutečně „nový svět“ na západní polokouli“, a dále že: „Skutečně si nemyslím, že by „zločinné“ bylo příliš silné slovo, které by popsalo jednání na naší straně, v případě odmítnutí Nafta, které by vážně ohrozilo vše dobré, co bylo učiněno – a ještě má být učiněno.“⁽¹¹⁾

V r. 1994 Mexiko vstoupilo do finanční krize, často zmiňované jako krize mexického peso. Dluhová krize 80. let, vyvolaná zvýšením úrokových sazeb na mezinárodní půjčky Federálními rezervami, způsobila, že Mexiko nesplatilo své dluhy. Na scénu musel vstoupit IMF se svými nově vytvořenými Restrukturalizačními programy (SAP) a zreformoval mexickou ekonomiku podle neoliberální ekonomické politiky.

Koncem 80. let „se Spojené státy podílely na mexickém zahraničním obchodě 73%“⁽¹²⁾, a když vstoupila v platnost NAFTA v r. 1994, „okamžitě otevřela americký a kanadský trh pro 84% mexických exportů“⁽¹³⁾. Mexiko se dokonce stalo členem Světové obchodní organizace (WTO). Krize peso, která začala na konci r. 1994, s příchodem mexického prezidenta Zedillo, přešla do r. 1995 a USA zorganizovaného nouzového vyplacení v hodnotě 52 miliard dolarů⁽¹⁴⁾. Nouzové vyplacení nepomohlo mexické ekonomice, protože bylo prostě nacpáno do splacení půjček bankám, primárně americkým bankám, a „krize byla v r. 1995 (IMF) prohlášena za skončenou, jakmile banky a mezinárodní půjčovatelé začali dostávat své splátky; ale pět let po krizi se pracující dostávali zpět tam, kde byli dříve“⁽¹⁵⁾.

V roce 2002 Robert Pastor, ředitel Center for North American Studies při American University ve Washingtonu D.C. připravil zprávu, kterou předložil na setkání Trilaterální komise ve stejném roce. Tato zpráva, A North American Community: A Modest Proposal to the Trilateral Commission (Severoamerické společenství: Skromný návrh Trilaterální komisi) obhajovala pokračování politiky „hluboké integrace“ v severní Americe a doporučovala „kontinentální plán pro infrastrukturu a dopravu, plán pro harmonizaci regulační politiky, celní unii a společnou měnu“⁽¹⁶⁾. Zpráva obhajovala vytvoření Severoamerického společenství a Pastor napsal, že „většina veřejnosti ve všech třech zemích je připravena připojit se k větší severoamerické zemi“⁽¹⁷⁾.

V roce 2003, předtím, než se stal kanadským premiérem Paul Martin, Canadian Council of Chief Executives (CCCE), dříve BCNI, zveřejnil na své internetové stránce tiskové prohlášení, ve kterém „vyzýval Paula Martina, aby se ujal vedení v prosazení nové vize pro severní Ameriku“. Thomas d' Aquino, generální ředitel Koncilu, „vyzýval k tomu, aby pan Martin prosazoval myšlenku ročních setkání vůdců Kanady, Mexika a Spojených států, aby byla společným ekonomickým, sociálním a bezpečnostním otázkám dána priorita, kterou si zaslouží v rámci kontinentálního, hemisférového a globálního kontextu“. Mezi signatáři tohoto prohlášení byli všichni místopředsedové CCCE, včetně Davida Emersona, který se pak připojil k Martinově vládě⁽¹⁸⁾.

CCCE pak spustil Severoamerickou iniciativu bezpečnosti a prosperity, prosazující „předefinování hranic, maximalizaci efektivity regulace, vyjednání paktu komplexní surovinové bezpečnosti, vzkříšení severoamerické obranné aliance a vytvoření nového institucionálního rámce“⁽¹⁹⁾.

Nezávislé taktické uskupení pro budoucnost severní Ameriky pak bylo založeno v r. 2005 a skládalo se z aliance a společného projektu mezi CCCE v Kanadě, Council on Foreign Relations (CFR) ve Spojených státech a Mexican Council on Foreign Relations v Mexiku. Tiskové prohlášení bylo vydáno 14. března 2005, ve kterém stálo: „Předsedové a místopředsedové Nezávislého taktického uskupení pro budoucnost severní Ameriky dnes vydali prohlášení, volající po severoamerickém ekonomickém a bezpečnostním společenství do r. 2010.“⁽²⁰⁾

23. března 2005, pouhých devět dní po tiskovém prohlášení Taktického uskupení, vůdci Kanady, USA a Mexika (Paul Martin, George W. Bush a Vicente Fox) oznámili „založení Severoamerického partnerství bezpečnosti a prosperity“, které představovalo vydání se „na cestu k severoamerickému rámci pro vypořádání se s bezpečnostními a ekonomickými výzvami“⁽²¹⁾.

Po dvou měsících Nezávislé taktické uskupení pro budoucnost severní Ameriky vydalo svoji konečnou zprávu Building a North American Community (Vybudování severoamerického společenství), navrhuje pokračování v „hluboké integraci“ směřující k vytvoření Severoamerického společenství, které „vítá oznámení „Severoamerického partnerství bezpečnosti a prosperity“, ale navrhuje ambicióznější vizi nového společenství do r. 2010 a specifická doporučení jak toho dosáhnout“⁽²²⁾.

Na setkání SPP v r. 2006 bylo oznámeno vytvoření nové skupiny, nazvané North American Competitiveness Council (NACC), tvořené korporátními vůdci ze všech tří zemí, která vytváří výroční zprávu a radí těmto třem vládám jak zavést proces „hluboké integrace“ SPP. Sekretariátem v Kanadě je CCCE a sekretariát skupiny v USA tvoří Americká obchodní komora a Council of the Americas⁽²³⁾. Council of the Americas byl založen Davidem Rockefellerem a je tam stále čestným předsedou, a k dalším členům rady patří jedinci z J. P. Morgan, Merck, McDonald's, Ford, Federální rezervní banky New York, General Electric, Chevron, Shell, IBM, ConocoPhillips, Citigroup, Microsoft, Pfizer, Wal-Mart, Exxon, General Motors, Merrill Lynch, Credit Suisse a americké ministerstvo financí.⁽²⁴⁾

Proces integrace stále probíhá a vytvoření Severoamerického společenství není daleko, a ihned poté bude následovat Severoamerická unie, podle vzoru struktury Evropské unie, a mluví se pro budoucnost o společné severoamerické měně⁽²⁵⁾, která byla dokonce navržena bývalým kanadským guvernérem Bank of Canada⁽²⁶⁾.

Nový světový řád v teorii

V r. 1997 se článek Anne-Marie Slaughter ve Foreign Affairs, časopisu Council on Foreign Relations, zabýval teoretickými základy nového světového řádu. Stavíc na prohlášení George HW Bushe o novém světovém řádu v r. 1991 Slaughter napsala, že mnozí to viděli jako „naplnění slibu z r. 1945, slibu světa, ve kterém mezinárodní instituce, vedené OSN, zaručují mezinárodní mír a bezpečnost s aktivní podporou hlavních světových mocností“. Nicméně tento koncept, vysvětlila, byl značně neschůdný, protože „si vyžadoval centralizovanou pravidla vytvářející autoritu, hierarchii institucí a univerzální členství“. Místo toho vysvětluje objevení se toho, co nazvala „novým medievalismem“, protože se staví proti liberálnímu internacionalismu. „Kde liberální internacionalismus vidí potřebu mezinárodních pravidel a institucí pro vyřešení problémů států, noví medievalisté vyhlašují konec národního státu“, kde „výsledkem není světová vláda, ale globální vládnutí. Pokud se vláda vyznačuje formálním výkonem moci zavedenými institucemi, vládnutí se vyznačuje kooperativním řešením problémů s měnícím se a často nejistým výsledkem.“⁽²⁷⁾

Nicméně Slaughter se staví proti předpokladům jak liberálních internacionalistů, tak nových medievalistů, a uvádí, že: „Stát nemizí, rozpadá se na své jednotlivé, funkčně oddělené části. Tyto části – soudy, regulační agentury, výkonné složky a dokonce i legislativa – se spojují do sítě se svými protějšky v zahraničí, vytváří hustou síť vztahů, které představují nový, nadvládní řád“ a že „transgovernmentalismus se rychle stává nejrozšířenějším a účinným režimem mezinárodního vládnutí“⁽²⁸⁾. Slaughter byla rektorkou Woodrow Wilson of Public and International Affairs na univerzitě v Princetonu v letech 2002-2009 a v současné době je ředitelkou politického plánování ministerstva zahraničí Spojených států, a dříve působila v představenstvu Council on Foreign Relations.

Restrukturalizace třídní struktury pod světovou vládou

Guvernér Bank of Canada Mark Carney, bývalý ředitel v Goldman Sachs, uvedl ve svém projevu na Mezinárodním ekonomickém fóru Amerik, že: „Globalizované produktové, kapitálové trhy a trh práce se nachází v srdci nového světového řádu, na který by měly aspirovat. Nicméně další vlna globalizace musí být více zakotvena a její účastníci zodpovědnější“ a že „v rámci našich ekonomik bude potřeba velkého přizpůsobení v inventáři, práci a kapitálu“. Za ocitování stojí celý jeho výrok:

Ačkoliv globální poptávka a úroveň obchodu se zdá se blíží dnu a přizpůsobení inventáře a práce již bylo významné, zbývá toho ještě víc. Nezaměstnanost pravděpodobně vzroste v rámci G7 více, kdy k největšímu nárůstu dojde v těch ekonomikách, které mají nejméně pružný trh práce. Nejistota ohledně výhledu na práci dolehne na jistou dobu na spotřebu ve většině největších ekonomik. Proces přizpůsobení kapitálu bude trvat déle a globální nárůst investic pravděpodobně zůstane do r. 2010 negativní. To poslouží jako významné zpomalení globálního růstu a lze očekávat, že to sníží potenciál růstu ve většině velkých ekonomik.⁽²⁹⁾

Co se týká přizpůsobení práce v rámci nového světového řádu, jsou zde některé důležité a klíčové faktory, které je třeba vzít do úvahy. Mezi tyto obavy patří primárně zmínka o nadnárodních třídách. Kapitalismus z velké části funguje prostřednictvím třídního rozdělení, kdy vládnoucí třída vlastní výrobní prostředky, a kdy, jako třída, má svoji vlastní hierarchii, nad kterou vládnou ti, co kontrolují a vydávají měny.

V západních průmyslových zemích existovala velká střední třída, která prospívá ze spotřeby, obohacuje vyšší třídu buržoazie, zatímco nižší třída (či proletariát podle marxistů) tvoří pracovní třídu. V nezápadních průmyslových zemích, obecně zmiňovaných jako „třetí svět“, „rozvojový svět“ nebo „globální jih“ (tvořený latinskou Amerikou, Afrikou a částmi Asie), existuje silnější třídní rozdělení, kdy je zde vládnoucí třída a pracovní třída, a větší vzdělaná střední třída z velké části chybí. Třídní struktura se liší země od země a region od regionu.

Nicméně v několika posledních desítkách let bylo realitou, že třídní struktura procházela drastickými změnami, a s tím se měnila i struktura práce. V minulých několika desetiletích došlo k paralelní restrukturalizaci tříd, kde světová střední třída upadla do dluhového otroctví, zatímco vyšší třídy světa začaly proces transnacionalizace. To, čeho jsme byli a jsme svědky u současných událostí, je transnacionalizace třídních struktur, a s tím pracovní síly.

Sociální konstruktivismus

Fascinující teoretickou školou v oblasti globální politické ekonomie je sociální konstruktivismus. Sociální konstruktivisté tvrdí, že „sociální a politický svět, včetně světa mezinárodních vztahů, není fyzickou entitou nebo materiálním objektem, který je mimo lidské vědomí. V důsledku toho se studium mezinárodních vztahů musí zaměřit na myšlenky a přesvědčení, které informuje aktéry o mezinárodní scéně, stejně jako o sdíleném pochopení mezi nimi“. Tuto myšlenku trochu rozvedeme:

Mezinárodní systém není něco „tam venku“ jako sluneční soustava. Neexistuje sám o sobě. Existuje pouze jako intersubjektivní povědomí mezi lidmi; v tomto smyslu je systém tvořen myšlenkami, nikoliv materiálními silami. Je to lidská invence nebo tvoření, nikoliv fyzického nebo materiálního druhu, ale čistě intelektuálního a myšlenkového druhu. Je to sada myšlenek, skupina myšlenek, systém norem, které byly uspořádány jistými lidmi v konkrétním čase a prostoru.

Příkladem sociálně vytvořených struktur v rámci globální politické ekonomie jsou národní hranice, protože nejde o fyzické linie, ale vytvořily se sdíleným pochopením mezi různými aktéry ohledně toho, co hranice je. Národ samotný je sociální konstrukt, protože nemá žádnou fyzickou, překlenující formu, ale tvoří ho litání sdílených hodnot, myšlenek, konceptů, institucí, víry a symbolů. Tudíž „pokud se myšlenky a ideje, které vstupují do existence mezinárodních vztahů, mění, pak se mění i systém samotný, protože systém je tvořen myšlenkami a idejemi. Toto je vhléd stojící za často opakovanou frází konstruktivisty Alexandra Wendta: „anarchie je to, co z ní státy udělají“.⁽³⁰⁾

Třídní struktura a sociální konstruktivismus

William I. Robinson a Jerry Harris v *Science & Society Journal* napsali, že „jedním z hlavních procesů kapitalistické globalizace je vytváření nadnárodní třídy, které postupuje po boku s internacionalizací kapitálu a globální integrací národních výrobních struktur. Vzhledem k nadnárodní integraci národních ekonomik, mobilitě kapitálu a globální fragmentaci a decentralizaci obvodů akumulace je tvorba tříd progresivně svázána s teritorialitou“⁽³¹⁾. Tvrdili, že se objevila nadnárodní kapitalistická třída (TCC), „a že tato TCC je globální vládnoucí elitou. Je to vládnoucí třída, protože kontroluje páky objevujícího se nadnárodního státního aparátu a globální rozhodování.“⁽³²⁾ Tato třída nemá žádné hranice a skládá se ze světových technokratů, mediální, korporální, bankovní, sociální a politické elity.

Jak zdůrazňují Jackson a Sorenson ve vztahu k sociální konstruktivistické teorii: „Pokud je anarchie to, co z ní udělají státy, neexistuje ohledně světové politiky nic nevyhnutelného nebo neměnného“, a že „existující systém je výtvořem států, a pokud státy změní své pojetí toho, co jsou, jaké jsou jejich zájmy, co chtějí atd., pak se podle toho změní situace“. Jako příklad uvedli, že státy se mohou rozhodnout „zredukovat svoji suverenitu, či se dokonce své suverenity vzdát. Pokud se tak stane, již nebude existovat mezinárodní anarchie, jak ji známe. Místo toho zde bude skvělý neanarchistický svět – možná takový, kde budou státy podřízeny světové vládě“.⁽³³⁾

Jak Robinson a Harris vysvětlují ve své eseji, s nástupem nadnárodní kapitalistické třídy (TCC) dochází také k nástupu aparátu nadnárodních států (TNS), což je „objevující se síť, která se skládá z transformovaných a externě integrovaných národních států, spolu s nadnárodními ekonomickými a politickými fóry; doposud nezískala nějakou centralizovanou institucionální formu“⁽³⁴⁾. Mezi ekonomickým aparátem TNS vidíme IMF, Světovou banku, WTO a regionální banky. Na politické straně vidíme G7, G22, OSN, OECD a Evropskou unii. To bylo dále urychleno Trilaterální komisí, „která svedla dohromady nadnárodní frakce podnikatelské, politické a intelektuální elity severní Ameriky, Evropy a Japonska“. Dále Světové ekonomické fórum vytvořilo důležitou součást této třídy, a mohl bych k tomu přidat skupinu Bilderberg. Robinson a Harris zdůrazňují, že „studium budování globální ekonomiky a nadnárodní vládnoucí struktury vzešlo z mozkových trustů, univerzitních center a politiku plánujících institutů v klíčových zemích“.⁽³⁵⁾

Aparát TNS byl pro nadnárodní třídu klíčovým principem organizace a socializace, „a stejně tak světové univerzity, nadnárodně orientované mozkové trusty, hlavní buržoazní nadace, jako Harvard's School of International Business, Fordova (a Rockefellerova) nadace a nadace Carnegie, a politiky plánující skupiny, jako Council on Foreign Relations“. Tyto „elitní plánovací skupiny jsou důležitá fóra pro integraci třídních skupin, vývoj nových iniciativ, kolektivní strategie, politiku a projekty řízení tříd a pro vytvoření konsensu a politické kultury kolem těchto projektů“⁽³⁶⁾.

Robinson a Harris označují Světové ekonomické fórum za „nejkomplexnější nadnárodní plánovací těleso TCC a kvintesenční příklad skutečně globální sítě spojující TCC v nadnárodní občanské společnosti“⁽³⁷⁾. Zde s tímto nesouhlasím a místo toho bych jako kvintesenční nadnárodní plánovací těleso TCC navrhl skupinu Bilderberg, o které se ve svém článku nezmiňují, protože se skládá z elity elit, stojící zcela mimo veřejný dohled a fungující jako „tajný globální mozkový trust“ 130 nejmocnějších světových jedinců.⁽³⁸⁾

Mnoho kritiků Bilderberg bude tvrdit, že tato skupina funguje jako „tajná světová vláda“ nebo že jde o organizaci, „která činí všechna klíčová rozhodnutí pro svět“. Nicméně tomu tak není. Bilderberg je jednoduše nejvlivnější plánovací těleso, sedící na vrcholku velké hierarchie různých plánovacích těles a institucí, a samo je klíčovou součástí aparátu vytváření nadnárodního státu, ale není samo o sobě, „světovou vládou“. Je to globální mozkový trust, který si velmi cení konceptu „světové vlády“ a často pracuje na dosažení těchto cílů, ale neměl by být zaměřován s konečným cílem, o který usiluje.

Ekonomická krize je pravděpodobně největší „příležitostí“, kterou kdy TCC měla k přetvoření světového řádu dle svého obrazu, ideálů a cílů. Prostřednictvím destrukce přichází stvoření; a pro tyto vysoce postavené jedince v rámci TCC je destrukce samotná formou tvoření.

Co se týká přetvoření struktury práce a tříd, ekonomická krize poskytuje základ, na kterém bude postavena nová globální třídní struktura. Hlavním problémem nadnárodní kapitalistické třídy a vytvoření nadnárodního státu, či světové vlády, je nedostatek kontinuity v třídní struktuře a pracovních trzích v celém světě. Nadnárodní vládnoucí třída, či „super třída“, jak ji David Rockefeller pojmenoval ve své knize stejného názvu (a on sám je členem super třídy), se objevila. Nemá žádné hranice, přesto si mezi svými členy vytvořila obecnou kontinuitu a konsensus, i když v rámci této třídy existují rozdíly a konflikty, ale ty stojí na prostředcích pro dosažení uvedených cílů, spíše než na cílech samotných. V rámci vládnoucí třídy dissent ohledně dosažení vzniku světového vládnoucího tělesa neexistuje; dissent je nyní o tom, jak toho dosáhnout a prostřednictvím jaké struktury, teoretických a filosofických učení a politické orientace, jakou by taková vláda měla mít.

Aby se těchto cílů nicméně dosáhlo, každá třída musí být transnacionalizována, nejen pouze vládnoucí třída. Vládnoucí třída je první třídou, která bude transnacionalizována, protože transnacionalizace byla cílem vládnoucí elity stojící na mocných evropských zemích (a později Spojených státech), které proces transnacionalizace a internacionalizace začaly. Nyní existuje etablovaná „super třída“ nadnárodního složení, ostatní třídy musí následovat. Střední třída má být v tomto smyslu eliminována, protože většina světa střední třídu nemá, a aby se střední třída plně integrovala a internacionalizovala, vyžadovalo by si to industrializaci a rozvoj na takových místech jako Afrika, a na jistých místech v Asii a latinské Americe, a představovalo by to obrovskou hrozbu pro super třídu, protože by to byl únikový ventil, kterým by jim unikla většina jejich bohatství a moci. Jejich cílem není ztráta jejich bohatství a moci ve prospěch nadnárodní střední třídy, ale spíše vymazání jakýchkoliv zmínek o střední třídě a transnacionalizace nižší, nevzdělané, na práci orientované třídy, jejímž prostřednictvím si zajistí definitivní bohatství a moc.

Ekonomická krize slouží těmto cílům, protože ať zbývá střední třídě jakékoliv bohatství, bude v tomto procesu zlikvidováno, a jak krize postoupí, či spíše se vrátí, a zrychlí, střední třída světa bude trpět, zatímco velká část nižších tříd světa, zasažených chudobou již před krizí, bude trpět nejvíce, což pravděpodobně povede k masivní redukci populace, obzvláště v „rozvinutých“ státech či státech „třetího světa“.

Mnozí by s takovou tezí, coby cílem nadnárodní kapitalistické třídy, nesouhlasili, protože kapitalismus potřebuje velkou populaci, obzvláště populaci střední třídy, aby měl spotřebitelský trh pro své produkty. Ačkoliv je to pravda v rámci toho, jak nyní chápeme kapitalistický systém a strukturu, musíme také poznamenat, že kapitalismus samotný se vždy mění a redefinuje se. V rámci sociální konstruktivistické perspektivy, o které tvrdím, že je v této analýze velmi trefná, není takový postoj nepochopitelný, protože pokud má kapitalistická třída redefinovat kapitalismus samotný, musí se kapitalismus samotný změnit.

Je třeba zmínit, že v rámci TCC či super třídy by byl značný počet jedinců (Rothkopf odhaduje počet jedinců vládnoucí třídy na 6,000), kteří by nesouhlasili s eliminací své základny pro tvorbu zisku, nicméně protože dochází k totální restrukturalizaci kapitalistického systému a globální politické ekonomie jako celku, TCC samotná není imunní vůči tak drastickým a rychlým změnám samotným. V podstatě by bylo nepředstavitelné si myslet, že by zůstala taková, jaká je nyní.

Rothkopf vysvětluje, že při 6,000 členech super třídy to znamená zhruba jednoho člena super třídy na každý 1 milion lidí světa. Protože se skladba, třídní struktura a počet světové populace v nadcházejících letech a desetiletích drasticky změní, stejně tak se změní super třída samotná. I ona projde „čistkou“, tak říkajíc, ve které velcí hráči zkolabují a zkonsolidují mnoho menších hráčů.

Peněžní struktura světové vlády

Globální měna

Po schůzce G20 v dubnu 2009 vydali vůdci komuniké, které položilo základy pro vytvoření globální měny, která nahradí americký dolar jako světovou rezervní měnu. V komuniké se uvádí, že „jsme se dohodli na podpoře obecné alokace SDR, kdy dojde do světové ekonomiky k injekci 250 miliard dolarů (170 mld liber) a ke zvýšení globální likvidity“. SDR, či zvláštní práva čerpání, jsou „syntetickou papírovou měnou vydávanou Mezinárodním měnovým fondem“. Jak oznámil Telegraph: „Vůdci G20 aktivovali pravomoc IMF vytvářet peníze a začít s globálním „kvantitativním uvolňováním“. Tím dávají do hry de facto světovou měnu. Ta je mimo kontrolu jakéhokoliv suverénního tělesa. Konspirační teoretici to budou milovat.“⁽³⁹⁾

V r. 1988 Economist zveřejnil článek nazvaný „Připravte se na Phoenixe“, kde se uvádí, že „ode dneška za třicet let budou Američané, Japonci, Evropané a lidé v mnoha dalších bohatých zemích a některých relativně chudých zemích pravděpodobně platit za své nákupy stejnou měnou. Ceny nebudou uváděny v dolarech, jenech nebo markách, ale, řekněme, ve phoenixech. Phoenix bude společnostmi a kupujícími upřednostňován, protože bude pohodlnější, než dnešní národní měny, na které v té době bude nahlíženo jako příčinu mnohých poruch v ekonomickém životě konce dvacátého století.“ Článek, napsaný v předvečer krachu akciového trhu v r. 1987 uvedl, že: „Bude potřeba několik dalších velkých kurzových poruch, pár dalších krachů akciových trhů a pravděpodobně jeden či dva propady, než politici budou ochotni postavit se před jasnou volbu. To ukazuje na zmatený nouzový postup, následovaný záplatováním, následovaným stavem nouze, sahajícím daleko za r. 2018 – vyjma dvou věcí. Jak čas plyne, škody způsobené měnovou nestabilitou se budou postupně vršit, a samotné trendy, které toto vršení způsobí, vytváří utopii měnové unie proveditelnou.“⁽⁴⁰⁾

Paul Volcker, bývalý guvernér Systému federálních rezerv, v r. 2000 řekl, že „pokud máme mít skutečně globální ekonomiku, dává jediná světová měna smysl“, a člen výkonného výboru Evropské centrální banky Volckerův komentář potvrdil a řekl, že „jednoho dne můžeme mít jedinou světovou měnu. Možná uvidíme evropskou integraci, stejným způsobem jako u dalších regionálních integrací, jako krok směrem k ideální situaci plně integrovaného světa. Zda a kdy takový svět spatří světlo světa je nemožné říct. Nicméně co říct mohu je, že tato vize se většinou z nás nyní zdá být nemožnou, jako se zdála nemožnou evropská měnová unie před 50 lety, kdy proces evropské integrace začal.“⁽⁴¹⁾

Centrální banka světa

Jeffrey Garten napsal několik článků volajících po vytvoření globální centrální banky či „globálním Fedu“. Garten je bývalým děkanem Yale School of Management, bývalý náměstek ministra obchodu pro mezinárodní obchod v Clintonově vládě, dříve sloužil za Nixonovy vlády v Radě pro mezinárodní ekonomickou politiku Bílého domu a v plánovacím sboru ministra zahraniční Henry Kissingera a Cyruse Vance ve Fordově, resp. Carterově vládě, je bývalým výkonným ředitelem Lehman Brothers a je členem Council on Foreign Relations.

V r. 1998 napsal článek pro New York Times, kde uvedl, že svět „potřebuje globální centrální banku“ a že: „Nezávislá centrální banka se zodpovědností za udržování globální finanční stability je jedinou cestou ven. Nikdo jiný udělat co je potřeba nemůže: injektovat více peněz do systému, aby se stimuloval růst, snížit do nebes sahající dluhy vynořující se trhů a dohlížet na operace labilních finančních institucí. Globální centrální banka by mohla poskytnout světové ekonomice více peněz v době, kdy rychle ztrácí páru.“⁽⁴²⁾

Po vypuknutí stávající finanční krize Garten napsal článek pro Financial Times, ve kterém volal po „založení globální monetární autority, která by dohlížela na trhy, které přestaly mít hranice“⁽⁴³⁾. V říjnu 2008 napsal článek pro Newsweek, kde uvedl, že „vůdci by měli začít pokládat základy pro ustavení globální centrální banky“. Vysvětlil, že: „Byly doby, kdy tuto roli hrály americké Federální rezervy (roli řídicí finanční autority světa), coby hlavní finanční instituce nejvyspělejší ekonomiky světa, dohlížející na globální měnu. Ale s růstem kapitálových trhů, příchodem měn jako euro a objevením se mocných hráčů jako Čína, kdy došlo k posunu bohatství do Asie a Perského zálivu, a samozřejmě k hluboce zakořeněným problémům v americké ekonomice samotné, Fed již nemá schopnost vést bez pomoci.“⁽⁴⁴⁾

Regionalismus

Podle vzoru Evropské unie je svět rozdělen do velkých kontinentálních regionálních bloků, s regionálními peněžními systémy a vládami. Ty budou tvořit zvládnutelné bloky globální vlády a vyznačovat významný proces „těžké cesty ke světovému řádu“, jak to nazval Richard N. Gardner, kde národní suverenita eroduje kousek po kousku. Regionalismus vyznačuje současnou fázi tahu k vytvoření globální vlády. Friedrich List kritizoval liberální kosmopolitanismus a uvedl, že ekonomická integrace nikdy nepředcházela politické integraci, nicméně elity tento názor úspěšně zpochybňovaly a zpochybňují. V novém světovém řádu ekonomická integrace předchází politické integraci a směřuje ke světu světové vládnoucí struktury.

Evropská unie začala jako řada dohod o volném obchodu, stala se měnovou unií a nachází se v procesu, kdy je formována do jediného kontinentálního super státu. Severoamerická

integrace začala řadou dohod o volném obchodu, dohod o obraně a bezpečnosti, a nachází se v procesu směřování k měnové a byrokratické integraci do Severoamerického společenství. Unie a severoamerický super stát nejsou vzdálenou budoucností. Severoamerická měna je otevřeně probírána a navrhována hlavními mozgovými trusty, miliardářskými investory, a stejně tak guvernérem Bank of Canada. Pravděpodobný název této měny je amero.⁽⁴⁵⁾

Mezitím se trhy, globálně, silně integrují. V r. 2007 bylo oznámeno, že Evropská unie a Spojeného státy začaly s procesem transatlantické ekonomické integrace⁽⁴⁶⁾. V r. 2008 bylo oznámeno, že „kanadští a evropští představitelé říkají, že plánují začít vyjednávat masivní dohodu integrace kanadské ekonomiky do 27 zemí Evropské unie“, v rámci „vyjednávání o hluboké ekonomické integraci“ a „navrhovaný pakt zdaleka předčí rámec starších dohod, jako NAFTA“⁽⁴⁷⁾. To v podstatě znamená integraci Severoamerického společenství dříve, než bude společenství oficiálně vytvořeno; akt preventivní integrace.

V r. 2007 časopis Council on Foreign Relations Foreign Affairs zveřejnil článek s názvem „Konec národní měny“. Zabýval se volatilitou národních měn a článek uvedl, že: „Správným kurzem není vrátit se k mytické minulosti monetární suverenity, kdy vlády kontrolovaly místní zájmy a směnné kurzy v blažené ignoraci zbytku světa. Vlády musí opustit fatální názor, že státnost si vyžaduje, aby vydávaly a kontrolovaly peníze používané na jejich teritoriu. Národní měny a globální trhy prostě nejdou dohromady; společně tvoří smrtící koktejl měnových krizí a geopolitického napětí a vytváří záminky pro škodlivý protekcionismus. Aby se globalizovalo bezpečně, země by měly opustit monetární nacionalismus a zrušit nechtěné měny, zdroj velké části dnešní nestability.“

A dále: „Monetární nacionalismus je prostě neslučitelný s globalizací. Vždy byl, i když se to stalo zjevným teprve od 70. let, kdy vlády celého světa učinily své měny skutečně (vnitřně – p.p.) bezcennými.“ Autor uvádí, že: „Protože ekonomický vývoj vně procesu globalizace již není možný, země by měly opustit monetární nacionalismus. Vlády by měly nahradit národní měny dolarem nebo euro, nebo, v případě Asie, spolupracovat na vytvoření nové nadnárodní měny pro srovnatelně velkou a ekonomicky diversifikovanou oblast.“⁽⁴⁸⁾

V r. 2008 byla vytvořena Unie jihoamerických zemí (UNASUR), „regionální těleso s cílem posílit ekonomickou a politickou integraci regionu“⁽⁴⁹⁾, které bude usilovat o společnou měnu jakou součást integračních snah regionu“, a stejně tak o společnou centrální banku.⁽⁵⁰⁾

Koncil spolupráce zemí Zálivu (Gulf Cooperation Council), regionální blok arabských středovýchodních zemí, usiluje o ekonomickou integraci formou společné centrální banky a společné měny⁽⁵¹⁾. A podobně se velmi probírala Asijská měnová unie a východoasijská ekonomická integrace, výsledně nabízená jako řešení a prevence budoucích ekonomických krizí ve východní Asii, jakou byla ta v r. 1997⁽⁵²⁾. Integrace by měla proběhnout po vzoru východoasijského regionálního bloku ASEAN (Association of Southeast Asian Nations) a v r. 2008 „se vice-guvernéri bank ASEAN a náměstci ministrů financí sešli ve vietnamském městě Da Nang, kde probírali otázky finanční a monetární integrace a kooperace v regionu“⁽⁵³⁾. Dále, Afrika je organizována jako regionální blok pod Africkou unií, a také se snaží o regionální ekonomickou integraci, a dokonce ustavila agendu pro vytvoření kontinentální africké centrální banky a vytvoření jediné africké měny.⁽⁵⁴⁾

V r. 2006 Bank for International Settlements „navrhla odkopnutí mnoha národních měn ve prospěch menšího počtu formálních měnových bloků, založených na dolaru, euru a renminbi nebo jenu“.⁽⁵⁵⁾

Budování politické struktury globální vlády

Strobe Talbott, náměstek ministra zahraničí v Clintonově vládě v letech 1994 až 2001, je také členem Council on Foreign Relations a Trilaterální komise, a v současné době je prezidentem Brookings Institution, prominentního amerického mozkového trustu. V r. 1992, než se stal náměstkem ministra zahraničí, napsal článek pro časopis Time, původně nazvaný „Zrození globálního národa“, který byl nyní v archivu časopisu Time přejmenován na „Amerika v zahraničí“. V článku uvádí, že během příštích 100 let „bude národnost, jak ji známe, zastaralá; všechny státy budou uznávat jedinou globální autoritu. Výraz krátce módní v polovině 20. století – „světoobčan“ – nabude koncem 21. století skutečného významu.“

Je zajímavé, že Talbott podporuje sociální konstruktivistickou perspektivu národních států a mezinárodního řádu, kdy uvedl, že: „Všechny země jsou v podstatě sociální kompozice, přizpůsobení se okolnostem. Bez ohledu na to, jak permanentními a dokonce posvátnými se mohou zdát, v podstatě jsou všechny umělé a dočasné. V rámci historie existoval celkový trend směrem k větším celkům, vyhlášením suverenity, a, paradoxně, postupnému zmenšování toho, kolik skutečné suverenity země skutečně má.“

Vysvětlil, že impéria „byla mocnou silou pro odstranění přirozených a demografických bariér a prosazení spojení mezi vzdálenými částmi světa“ a následně „impéria nakonec ustoupila národnímu státu“ a že „hlavním cílem, táhnoucím proces politické expanze a konsolidace, bylo dobývání. Velký pohltit malého, silný slabého. Státní moc tvořila mezinárodní právo. Takový svět byl více méně v nepřetržitém válečném stavu.“ Talbott uvádí, že „možná, že národní suverenity nebyla vůbec tak skvělou myšlenkou“.

Pokračoval a řekl, že: „Bylo potřeba událostí v našem vlastním úžasném a strašlivém století, abychom se rozhodli pro světovou vládu. S nástupem elektřiny, rádia a leteckého cestování se planeta stala menší, než kdy dříve, její komerční život volnějším, její národy více vzájemně závislými a její konflikty krvavějšími.“ Dále „každá světová válka inspirovala vytvoření mezinárodní organizace, Ligy národů ve 20. letech a OSN ve 40. letech“. Vysvětlil: „Spiknutí zesílilo s těžce dýchajícím příchodem nového druhu ideologie na scénu – expanzivního totalitarismu – kterého se dopustili nacisté a sověti. Ohrožoval samotnou myšlenku demokracie a rozdělil svět. (Tím) se obhajování jakéhokoliv druhu světové vlády stalo vysoce podezřelým.“ Nicméně, jak Talbott zdůrazňuje, sovětská expanze vydláždila cestu pro expanzi NATO, a „studená válka způsobila, že evropské společenství bylo průkopníkem jistého druhu regionální sounáležitosti, která mohla vydláždit cestu pro globalismus“.

A navíc ještě: „Svobodný svět vytvořil multilaterální finanční instituce, které závisí na ochotě členských států vzdát se jisté části suverenity. Mezinárodní měnový fond může prakticky diktovat fiskální politiku, dokonce včetně toho, kolik daní by vláda měla na občany uvalit. Všeobecná dohoda o clech a obchodu reguluje, jak vysoká cla může země uvalit na dovozy. Na tyto organizace lze pohlížet jako na protoministerstva obchodu, financí a rozvoje sjednoceného světa.“ Ohledně krizí Talbott napsal, že: „Globalizace také přispěla k šíření terorismu, pašování drog, AIDS a degradaci životního prostředí. Ale protože tyto hrozby jsou více, než s čím se může nějaká země vypořádat sama, představují stimul pro mezinárodní kooperaci.“ Tím, na základě krize, přichází příležitost; z chaosu povstává řád.

Když předepisuje řešení, Talbott prohlašuje, že: „Nejlepším mechanismem pro demokracii, ať již na úrovni vícenárodnostního státu, nebo úrovni planety jako celku, není všemocný obří

nebo centralizovaný super stát, ale federace, unie jednotlivých států, které alokují jisté pravomoci na centrální vládu, zatímco si zachovávají mnoho dalších pro sebe.“⁽⁵⁶⁾

Ve vydání Foreign Affairs z r. 1974 Richard N. Gardner napsal o vytvoření nového světového řádu. Gardner, bývalý americký velvyslanec v OSN, Itálii a Španělsku, je také členem Trilaterální komise. Ve svém článku Těžká cesta ke světovému řádu Gardner napsal, že: „Hledání světové struktury, která zajistí mír, rozšíří lidská práva a poskytne podmínky pro ekonomický pokrok – pro což se volně používá výraz světový řád – se nikdy nejevilo více frustrujícím, avšak zároveň podivně nadějným.“⁽⁵⁷⁾ Vysvětlil, že „několik lidí chová velkou důvěru k ambicióznějším strategiím světového řádu, které měly za minulé generace chabou veřejnou podporu, a to – „světový federalismus“, „revize charty“ a „světový mír prostřednictvím světového zákona“. Dále „stejně úvahy naznačují pochybnou užitečnost konference o revizi charty (OSN)“⁽⁵⁸⁾

Gardner napsal: „Pokud neposkytnou odpovědi okamžité zavedení světové vlády, revize charty a značně posílený Mezinárodní soud, jakou naději na pokrok máme? Odpověď neuspokojí ty, kdo hledají jednoduchá řešení pro komplexní problémy, ale redukuje se pouze na toto: naděje pro dohlednou budoucnost spočívá nikoliv ve vybudování několika ambiciózních centrálních institucí s univerzálním členstvím a obecnou jurisdikcí, jak bylo zamýšleno na konci poslední války, ale spíše v mnohem více decentralizovaném, chaotickém a pragmatickém procesu vymyšlení nebo adaptování institucí s omezenou jurisdikcí a vybraným členstvím tak, aby se vypořádaly se specifickými problémy na bázi případ od případu, protože nutnost kooperace je dotýčnými zeměmi vnímána.“

Pak uvedl „v krátkosti, „dům světového řádu“ bude muset být vystavěn zdola nahoru, ne shora dolů. Bude to vypadat jako obrovský „hučící zmatek“, abych použil slavný popis reality Williama Jamese, ale konec se bude točit kolem národní suverenity, její eroze kousek po kousku, a dosáhne se tak mnohem více, než staromódním frontálním útokem“⁽⁵⁹⁾.

Ve vydání Foreign Affairs z r. 2001 Richard Falk a Andrew Strauss napsali článek s názvem „Směrem ke globálnímu parlamentu“. Napsali, že: „Mezinárodní vládnutí již není omezeno na tak tradiční repertoár, jako definování mezinárodních hranic, ochrana diplomatů a zavrhování použití síly. Mnoho záležitostí mezinárodní politiky, které přímo ovlivňují občany, je nyní utvářeno mezinárodním systémem. Pracovníci mohou ztratit svoji práci v důsledku rozhodnutí učiněného WTO nebo v rámci regionálních obchodních režimů.“⁽⁶⁰⁾ V r. 2006 zpráva OSN uvedla, že „národní stát je zastaralý koncept, který již nemá v moderním globalizovaném světě žádnou roli“⁽⁶¹⁾

Dále: „Jako u občanských skupin se institucionalizuje také účast elitních podnikatelů na mezinárodním systému. Nejlepším příkladem je Světové ekonomické fórum v Davosu ve Švýcarsku. V 80. letech se WEF samo transformovalo z organizace oddané nudnému řízení všedních otázek na dynamické politické fórum. Jednou ročně se sejde tisíc nejmocnějších světových podnikatelských šéfů s dalším tisícem nejvyšších světových tvůrců politiky a zúčastní se týdne kulatých stolů a prezentací. WEF také poskytuje neustálou platformu pro diskusi a doporučení ve vztahu k formování globální politiky.“ Pokračují a vysvětlují, že: „Shromáždění v Davosu a překrývající se sítě korporátních elit, jako Mezinárodní obchodní komora, byly ve formování kompatibilní globální politiky úspěšné. Jejich úspěch přišel ve formě expanze mezinárodních obchodních režimů, malé regulace kapitálových trhů, nadvlády neoliberální tržní filosofie a podpůrnou spoluprací většiny vlád, obzvláště těch z bohatých zemí.“⁽⁶²⁾

Při vysvětlování účelu globálního parlamentu, v podstatě aby se vypořádali s „deficitem demokracie“ vytvořeným mezinárodními organizacemi, autoři napsali, že: „Někteří podnikatelští vůdci by se jistě proti globálnímu parlamentu postavili, protože by rozšířil oblíbené rozhodování a pravděpodobně by tlačil na nadnárodní regulaci. Ale jiní začínají věřit, že demokratický deficit musí být kompenzován nějakou domluvou investorů. Nakonec, mnozí členové manažerské třídy, kteří byli původně vůči takové reformě nepřátelští, zjistili, že Nový úděl – nebo jeho sociálně-demokratický ekvivalent v Evropě – byl pro záchranu kapitalismu nezbytný. Mnoho podnikatelských vůdců dnes podobným způsobem souhlasí, že demokratizace je pro učinění globalizační politiky ve světě přijatelnou nezbytná.“ V podstatě jejím účelem by bylo poskytnout globalizaci „vnější přijatelnost a legitimitu“.⁽⁶³⁾

David Rothkopf, badatel Carnegie Endowment for International Peace, bývalý zástupce náměstka Commerce for International Trade za Clintonovy vlády, bývalý výkonný ředitel Kissinger and Associates a člen Council on Foreign Relations, nedávno napsal knihu s názvem Super třída: Globální mocenská elita a svět, který vytváří. Jako u člena „super třídy“ měl jeho text poskytnout nezbytný vhled do budování tohoto „nového světového řádu“. Uvádí, že „ve světě globálních hnutí a hrozeb, které nepředkládají své pasy na národních hranicích, již není možné, aby národní stát fungoval osamoceně, aby splnil svoji část sociálního kontraktu.“ Napsal, že „pokrok bude učiněn“, nicméně bude to výzva, protože „podkopává mnohé národní a místní mocenské struktury a kulturní koncepty, které mají své základy hluboko v základech lidské civilizace, zejména v pojetí suverenity“. Dále napsal, že „mechanismus globálního vládnutí je v dnešním prostředí dosažitelnější“ a že tyto mechanismy „jsou často se současnými řešeními palčivých problémů, kde nelze čekat, až svět přijme větší a kontroverznější myšlenku, jako skutečná globální vláda, kreativní.“⁽⁶⁴⁾

Jacques Attali, zakladatel a bývalý prezident Evropské banky pro rekonstrukci a rozvoj a ekonomický poradce francouzského prezidenta Nicholase Sarkozy, při rozhovoru pro EuroNews řekl, že „bud' směřujeme ke světové vládě, nebo budeme upřednostňovat národní otázky“. Tazatel uvedl, že myšlenka světové vlády vyděsí mnoho lidí, na což Attali odpověděl: „Skutečně, to se musí očekávat, protože se to zdá jako fantazie. Ale v mnoha oblastech již globální autorita existuje“, a že: „Dokonce i když je těžké v této chvíli pomýšlet na evropskou vládu, která existuje, ale je velmi slabá, Evropa může aspoň protlačovat svoji zkušenost ve světě. Pokud nejsou schopni vytvořit ekonomický rámec vedle rámce politického, pak to nikdy nedokážou v globálním měřítku. A pak se světový ekonomický model rozpadne a budeme zpět ve velké hospodářské krizi.“⁽⁶⁵⁾

V prosinci 2008 Financial Times zveřejnily článek nazvaný „A nyní pro Světovou vládu“, ve kterém autor, bývalý návštěvník Bilderberg, Gideon Rachman napsal, že „poprvé v mém životě si myslím, že vytvoření nějakého druhu světové vlády je schůdné“ a že: „Světová vláda“ by znamenala mnohem více, než kooperaci mezi zeměmi. Bylo by to těleso se státu podobnou charakteristikou, podpořené soustavou zákonů. Evropská unie již ustavila kontinentální vládu pro 27 zemí, což by mohlo být vzorem. EU má nejvyšší soud, měnu, tisíce stran zákonů, rozsáhlou státní správu a schopnost použít vojenskou sílu.“

Uvedl, že „je stále jasnějším, že většina obtížných otázek, kterým čelí národní vlády, je svoji povahou mezinárodní: existuje globální oteplování, globální finanční krize a „globální válka proti terorismu“.“ Napsal, že evropský model by se mohl „rozšířit globálně“ a že světová vláda „by mohla být vytvořena“, protože „finanční krize a klimatické změny tlačí národní vlády ke globálnímu řešení, dokonce i země jako Čína a USA, které jsou tradičně zuřivými zastánci národní suverenity“. Citoval poradce francouzského prezidenta Nicolase Sarkozyho,

který řekl „globální vládnutí je pouhým eufemismem pro globální vládu“ a že „jádnem mezinárodní finanční krize je, že jsme měli globální finanční trhy a žádnou globální vládu zákona“. Nicméně Rachman uvádí, že jakýkoliv tlak směrem ke globální vládě „bude bolestivým, pomalým procesem“. Pak uvedl, že klíčový problém při tomto tlaku lze vysvětlit příkladem z EU, která „utrpěla řadu potupných porážek v referendech, kdy plány na „ještě těsnější unii“ byly předloženy k posouzení voličům. Obecně Unie dělala nejrychlejší pokroky, když byly dalekosáhlé dohody odsouhlaseny technokraty a politiky – a pak protlačeny bez přímého schvalování voliči. Mezinárodní vládnutí má tendenci být efektivní, pouze když je anti-demokratické.“⁽⁶⁶⁾

V listopadu 2008 National Intelligence Council (NIC) Spojených států, „centrum pro střednědobé a dlouhodobé úvahy“ americké výzvědné komunity, vydalo zprávu, kterou vytvořilo ve spolupráci s řadou mozkových trustů, konzultačních firem, akademických institucí a stovkami dalších expertů, k nimž patří Atlantický koncil Spojených států, Wilson Center, RAND Corporation, Brookings Institution, American Enterprise Institute, Texas A&M University, Council on Foreign Relations a Chatham House v Londýně.⁽⁶⁷⁾

Při líčení globálních trendů, kterými bude svět procházet až do r. 2025, zpráva uvádí, že finanční krize „si vyžádá dlouhodobé úsilí nastolit nový mezinárodní systém“. Podotýká, že protože „čínský model“ vývoje se stává stále více atraktivním, může dojít u vynořujících se ekonomik k „propadu v demokratizaci“, nastolení autoritářských režimů, a „slabých demokracií frustrovaných roky špatného ekonomického vývoje“. A dále dolar přestane být globální rezervní měnou, protože pravděpodobně dojde k „odklonu od dolaru“.⁽⁶⁸⁾

Dále, dolar se stane „do roku 2025 v rámci koše měn první volbou mezi rovnými. K tomu může dojít náhle bezprostředně před krizí, nebo postupně při globálním rebilancování.“⁽⁶⁹⁾ Zpráva podrobně popisuje budování nového mezinárodního systému a uvádí, že: „Do r. 2025 již národní státy nebudou jedinými – a často ne nejdůležitějšími – aktéry na světové aréně a „mezinárodní systém“ se přetvoří, aby odpovídal nové realitě. Ale transformace bude nekompletní a nerovnoměrná.“ Dále, bylo by „nepravděpodobné, že bychom viděli překlenující, komplexní, jednotný přístup ke globálnímu vládnutí. Stávající trendy naznačují, že globální vládnutí bude v r. 2025 slátaninou překrývajících se, často roztržštěných a ad hoc snah, s proměnlivými koalicemi členských států, mezinárodních organizací, sociálních hnutí, nevládních organizací, filantropických nadací a firem.“ Také se tam poznamenává, že: „Většina palčivých nadnárodních problémů – včetně klimatických změn, regulace globalizovaných finančních trhů, migrace, upadajících států, zločineckých sítí atd. – bude jen nepravděpodobně účinně vyřešena akcemi jednotlivých národních států. Potřeba efektivního globálního vládnutí bude narůstat rychleji, než jak mohou reagovat existující mechanismy.“⁽⁷⁰⁾

Zpráva probírala regionalismus a uvedla, že „asijský regionalismus bude mít globální dopady, možná vyvolá nebo posílí trend směrem ke třem obchodním a finančním uskupením, která by se mohla stá kvazi bloky (severní Amerika, Evropa a východní Asie).“ Tyto bloky „budou mít dopad na schopnost dosáhnout budoucí cíle dohod Světové obchodní organizace, a regionálních uskupení by mohla soutěžit v nastavování neregionálních výrobních norem pro IT, biotechnologie, nanotechnologie, práva k duševnímu vlastnictví a další produkty „nové ekonomiky“.“⁽⁷¹⁾

Při probírání demokracie a demokratizace zpráva uvedla, že „pokrok se pravděpodobně zpomalí a globalizace vystaví mnoho nedávno demokratizovaných zemí zvýšenému sociálnímu a ekonomickému tlaku, který by mohl podkopat liberální instituce“. Z velké části

je to proto, že: „Lepší ekonomický výkon mnoha autoritářských režimů by mezi některými lidmi mohl zasít pochyby o tom, že je demokracie nejlepší forma vlády. Průzkumy, které jsme zkoumali, naznačují, že mnoho Východoasijských klade větší důraz na dobré řízení, včetně zvýšené životní úrovně, než na demokracii.“ Dále, „dokonce i dobře zavedené demokracie, podle průzkumu, vykazují rostoucí frustraci ze stávající práce demokratických vlád, a mezi elitou se zpochybňuje schopnost demokratických vlád provést odvážné kroky, nezbytné pro rychlé a účinné vypořádání se s rostoucím počtem mezinárodních výzev.“⁽⁷²⁾ Jinými slovy, „dobře zavedené demokracie“, jako ty v západní Evropě a severní Americe, budou, prostřednictvím po sobě jdoucích krizí (klíma, finance, válka) erodovat a svůj demokratický systém vlády nahradí totalitními strukturami, které jsou schopné „podniknout nezbytné odvážné kroky“, aby se vypořádaly s „nadanárodními výzvami“.

David Rockefeller napsal ve své knize Memoáry, že: „Po více než století se ideologičtí extremisté na obou koncích politického spektra chápali dobře zpravodajský pokrytých incidentů, jako mého setkání s Castrem, aby zaútočili na rodinu Rockefellerů kvůli nadměrnému vlivu, o kterém tvrdí, že máme na americké politické a ekonomické instituce. Někteří dokonce věří, že jsme součástí tajné kabaly pracující proti nejlepším zájmům Spojených států, a označili moji rodinu a mne za „internacionalisty“, konspirující s dalšími po celém světě ve snaze vytvořit integrovanější globální politickou a ekonomickou strukturu – sjednocený svět, chcete-li. Pokud mne viní z tohoto, jsem vinen, a jsem na to hrdý.“⁽⁷³⁾

Globální ekonomická krize v kontextu

Stávající ekonomická krize má své kořeny nikoliv v Bushově vládě, což je lineární a povrchní názor, ale v systematické povaze globálního kapitalistického systému. Krize není od kapitálu oddělena; krize je kapitalistická expanze. V rámci zabývání se základy ekonomické krize nám neomarxistická teorie může pomoci vysvětlit většinou činů a skutků, které ke krizi vedly.

V r. 2006 Walden Bello napsal článek pro Third World Quarterly, ve kterém vysvětlil, že: „Krize globalizace a nadměrná akumulace je jednou ze tří klíčových krizí, které v současné době erodují americkou hegemonii. Těmi dalšími dvěma jsou přílišné zatížení amerických ozbrojených sil a krize legitimacy liberální demokracie.“ Vysvětlil, že: „Peněžní manipulace, prostřednictvím režimů vysokých úrokových sazeb, které začal šéf Federálních rezerv Paul Volcker koncem 80. let, a které byly nasměrovány na boj s inflací, byly zároveň strategickými kanály pro převedení globálních úspor do USA, aby tam financovaly ekonomickou expanzi. Jedním z klíčových důsledků tohoto důležitého tahu byla dluhová krize třetího světa počátkem 80. let, která skončila rozkvět ekonomik jihu a vedla k jejich podřízení severním kapitalistickým centřům.“⁽⁷⁴⁾

Ekonomické základy stávající krize byly položeny „Clintonovým globalistickým projektem“. Jak Bello vysvětlil, „vláda pojala strategii globalizace za svoji „Velkou strategii“ – tj. jako svoji základní pozici své zahraniční politiky vůči světu“. Dále, „dominantní pozice USA liberálním frakcím americké kapitalistické třídy umožnila jednat jako předvoj nadnárodní vládnoucí elity v rámci procesu vytváření nadnárodní aliance elity, která by mohla prosazovat rozsáhlé zájmy mezinárodní kapitalistické třídy.“⁽⁷⁵⁾

Bello pak vysvětlil, že „převažující dynamika globálního kapitalismu během Clintonova období – které bylo zdrojem jeho síly, a zároveň i jeho Achillovou patou – neznamenal pohyb produktivního kapitálu, ale cirkulaci finančního kapitálu. Nadvláda finančního kapitálu byla: „Výsledkem klesající ziskovosti průmyslu, způsobené krizí z nadprodukce. V r. 1997

zisky amerického průmyslu přestaly růst. Finanční spekulace, či to, co by bylo možné pojmut jako ždímání hodnoty z již vytvořených hodnot, se staly nejdynamičtějším zdrojem ziskovosti.“ To bylo nazváno „financionalizace“ a mělo to mnoho složek, ze kterých se to skládalo, a které vydláždily cestu pro tuto nadvládu. Patří k nim „zrušení restrikcí, které sahají až do 30. let a které vytvořily mezi investičním bankovníctvím a komerčním bankovníctvím v USA Čínskou zeď“, a toto zrušení otevřelo cestu nové éře rychlé konsolidace amerického finančního sektoru“⁽⁷⁶⁾.

Jde konkrétně o narážku na zrušení Glass-Steagallova zákona, zavedeného v r. 1933, v reakci na jednání, které vytvořilo velkou hospodářskou krizi, kdy došlo k bankovním reformám, obzvláště těm zaměřeným na omezení spekulací. V r. 1987 představenstvo Federálních rezerv odhlasovalo zmírnění regulací podle zákona Glass-Steagall, po vyslyšení „návrhů Citicorp, J.P. Morgan a Bankers Trust, obhajujících zmírnění restrikcí podle zákona Glass—Steagall, aby se bankám umožnilo jisté upisování, včetně upisování cenných papírů, komunálních dluhopisů a hypotékami krytých cenných papírů“. A „v srpnu 1987 se Alan Greenspan – dříve ředitel J.P. Morgan a zastávce bankovní deregulace – stal předsedou představenstva Federálních rezerv“. V r. 1989 „představenstvo Fedu schválilo žádost J.P. Morgan, Chase Manhattan, Bankers Trust a Citicorp o rozšíření zadních vrátek zákona Glass-Steagall, kam bylo začleněno obchodování s dluhem a akciemi, návdavkem ke komunálním cenným papírům a obchodovatelným cenným papírům“. V r. 1990 „se J.P. Morgan stal první bankou, která dostala od Federálních rezerv svolení upisovat cenné papíry“.

In 1998, the House of Representatives passed “legislation by a vote of 214 to 213 that allow[ed] for the merging of banks, securities firms, and insurance companies into huge financial conglomerates.” And in 1999, “After 12 attempts in 25 years, Congress finally repeal[ed] Glass-Steagall, rewarding financial companies for more than 20 years and \$300 million worth of lobbying efforts.”[77]

V r. 1998 Sněmovna reprezentantů schválila „poměrem 214 k 213 zákon, který umožnil fúzování bank, investičních firem a pojišťovacích společností do obrovských finančních konglomerátů“. A v r. 1999, „po 12 pokusech za posledních 25 let, Kongres konečně zrušil Glass-Steagall a odměnil tak finanční společnosti za více než 20 let a 300 milionů dolarů lobbistického úsilí“⁽⁷⁷⁾.

Bylo to „koncem 90. let, za nárůstu akciového trhu do nepředstavitelných výšin, fúzí velkých bank a pohlcování menších bank a velkého nárůstu nadnárodních výhonků bank, kdy Wall Street a jeho mnozí přátelé v Kongresu chtěli zrušit regulace, které měly chránit investory a stabilizovat finanční systém. Proto zákon Gramm-Leach-Bliley z r. 1999 zrušil klíčové části zákona Glass-Steagall a zákona o Bankovním vlastnictví a umožnil fúze komerčních a investičních bank, aby mohly nabízet hypotéky, prodávat cenné papíry a akcie a nabízet pojištění“⁽⁷⁸⁾.

Jedním z architektů zrušení Glass-Steagall byl Clintonův ministr financí Robert Rubin. Rubin strávil 26 let u Goldman Sachs, než začal pracovat na ministerstvu financí. Robert Rubin spolupracoval úzce s Alanem Greenspanem v rámci opozice vůči regulaci derivátů, a byl podporován svým náměstkem ministra financí, Lawrence Summersem. Rubin, po odchodu s ministerstva financí, odešel pracovat do vedení Citigroup⁽⁷⁹⁾. Robert Rubin je v současné době spolupředsedou Council on Foreign Relations. Lawrence Summerse býval hlavním ekonomem Světové banky, než se za Clintonovy vlády stal náměstkem ministra financí. Pak se stal prezidentem univerzity Harvard, a nyní je ředitelem Národní ekonomické rady Bílého

domu ve vládě Obamy. Současný ministr financí, Timothy Geithner, byl prezidentem Federální rezervní banky New York, a je také chráněncem Roberta Rubina.

Clintonova éra byla svědkem vzestupu derivátů, což jsou finanční instrumenty (nebo kontrakty), jejichž cena je odvozována od jednoho nebo více podkladových aktiv, indexů nebo jiných položek. Hodnota derivátů se mění se změnou hodnoty podkladových aktiv. Nejsou používány pro zajišťování rizik, ale jako nástroje spekulace. Deriváty, „které monetizovaly a obchodovaly rizika výměnou za celou řadu komodit“, jsou klíčovým faktorem, který vedl k ekonomické krizi.

Další příčinou krize bylo „vytvoření masivních spotřebitelských úvěrů, aby se stimulovala spotřeba, kdy většina zdrojového kapitálu pocházela od zahraničních investorů“, což „vytvořilo nebezpečnou propast mezi dluhy spotřebitelů a jejich příjmy, a otevřela se tak možnost pro spotřebitelský kolaps nebo neschopnost splácení, který by smetl jak spotřebitele, tak jejich věřitele“. Dále, role akciového trhu při tažení růstu hrála také svoji roli při vydláždění cesty pro finanční krizi. „Aktivita na akciovém trhu vzrostla, obzvláště v tak zvaném technologickém sektoru, což vytvořilo podmínky pro „virtuální kapitalismus“, jehož dynamika je založena na očekáváních budoucí ziskovosti, spíše než na současném výkonu, který byl ve „skutečné/reálné ekonomice“ železným pravidlem.“⁽⁸⁰⁾

Federální rezervy, za Alana Greenspana, původně vytvořily dot-com bublinu, čímž poskytly likviditu pro spekulace na akciovém trhu a „virtuální kapitalismus“⁽⁸¹⁾, a když dot-com bublina praskla, jak to u bublin bývá, Greenspan a Fed vytvořil nemovitostní bublinu tím, že snížil úrokové sazby a nabídl více hypoték s proměnlivou sazbou (AMR), kdy Fannie Mae a Freddie Mac povzbuzovaly banky, aby poskytovaly vysoce rizikové půjčky.⁽⁸²⁾

Spekulace samotné se ukázaly jako mocná zbraň finančního kapitálu. V 90. letech se to poprvé projevilo „spekulativním útokem na peso, kdy panikařící investoři vyměňovali svá pesa za dolary, což vedlo k devalvaci a kolapsu mexické ekonomiky v r. 1994“, a později „východoasijskou krizí v r. 1997. V období 1994 až 1997 zaplavilo region sto miliard spekulativního kapitálu, protože země zliberalizovaly své kapitálové účty“. Tyto spekulativní peníze natekly do nemovitostí a akciového trhu, což vyústilo v přeinvestování, a „cítící krizi ve vzduchu hedge fondy a další spekulanti zaútočili na thajský baht, korejský won a další měny, spustily masivní finanční paniku, která vedla k drastické devalvaci těchto měn a položení ekonomik asijských tygrů. Během několika krátkých týdnů léta 1997 uteklo z asijských ekonomik asi 100 miliard dolarů, což vedlo k drastickému obrácení znaménka u žhavého růstu, kterým se tyto ekonomiky vyznačovaly v předešlém desetiletí. Za méně než měsíc se 21 milionů Indonésanů a milion Thajců ocitlo sraženo pod hranici chudoby.“⁽⁸³⁾ To se stalo známým jako východoasijská finanční krize.

Tato krize „pomohla urychlit ruskou finanční krizi v r. 1998, stejně jako finanční problémy v Brazílii a Argentině, které přispěly k velkolepému rozkladu argentinské ekonomiky v r. 2001 a 2002, kdy ekonomika, která se vyznačovala jako nejvěrnější stoupenec receptů IMF na obchodní a finanční liberalizaci, musela vyhlásit neschopnost splatit 100 miliard dolarů ze svého 140 miliardového vnějšího dluhu.“⁽⁸⁴⁾

Stávající krize neskončila. Podobnost mezi současnou krizí a velkou hospodářskou krizí je děsivá. Tento trend vytváření spekulativních bublin připomíná spekulacemi taženou bublinu akciového trhu ve 20. letech; vytvořenou Federálními rezervami, které snížily úrokové sazby, poskytly likviditu bankám a aktivně vybízely ke spekulaci. Vytvořené bubliny pak praskly.

V r. 1932 kongresman Louis T. McFadden uvedl před Kongresem, že Federální rezervní banky nejsou vládními agenturami, ale „soukromými úvěrovými monopoly, které okrádají lidi Spojených států, aby obohatily sebe a své zahraniční zákazníky; zahraniční a domácí spekulanty a podvodníky, a bohaté a loupeživé penězoměnce“.⁽⁸⁵⁾ Po vytvoření Fedu v r. 1913 kongresman Charles A. Lindbergh řekl: „Od této chvíle budou krize vytvářeny vědecky.“ A skutečně, měl pravdu. Stávající krize, která pravděpodobně povede k velké hospodářské krizi, je používána jako primární prostředek, jehož prostřednictvím se buduje globální vláda.

V r. 2007 britský premiér Gordon Brown volal po novém světovém řádu reformou OSN, Světové banky, IMF a G7⁽⁸⁶⁾. Když zkolabovala banka Bear Sterns, v důsledku silné účasti na hypotéčním trhu, Federální rezervy koupily tuto banku pro JP Morgan Chase, jejíž generální ředitel sedí v představenstvu Federální rezervní banky New York. Krátce po této akci velká finanční firma vydala zprávu, kde se uvádělo, že banky čelí „novému světovému řádu“ „konsolidací a akvizic“⁽⁸⁷⁾.

V říjnu 2008 Gordon Brown řekl, že „musíme mít nové Bretton Woods – vybudovat novou mezinárodní finanční architekturu pro nadcházející léta“. Pokračoval a řekl „musíme nyní zreformovat mezinárodní finanční systém na základě odsouhlasených principů transparentnosti, integrity, zodpovědnosti, dobrého účetnictví a příhraniční spolupráce“. Článek v Telegraph uvedl, že Gordon Brown by rád viděl „zreformovaný IMF, ze kterého by se stala „globální centrální banka“, pečlivě monitorující mezinárodní ekonomický a finanční systém“⁽⁸⁸⁾. V úvodníku pro Washington Post Gordon Brown napsal, že „nový Bretton Woods“ by měl být vybudován na základě konceptu „globálního vládnutí“⁽⁸⁹⁾. Existovala také volání po „globálním politickém policistovi“, možná ve formě Banky pro mezinárodní vypořádání (BIS)⁽⁹⁰⁾. V listopadu 2008 bylo oznámeno, že baron David de Rothschild „sdílí názor většiny lidí, že existuje nový světový řád. Podle jeho názoru banky ztratí vliv a bude existovat nová forma globálního vládnutí.“⁽⁹¹⁾

Z popela finanční krize vyvstane nový světový řád, v rámci budování globální vlády.

Poznámky

- [1] [Membership](#), Peter Sutherland. [The Trilateral Commission](#): October 2007
- [2] Daily Mail, [EU Constitution - the main points](#). The Daily Mail: June 19, 2004
- [3] Time, [10 Questions For Vaclav Klaus](#). Time Magazine: March 13, 2005
- [4] Valéry Giscard d'Estaing, Valéry Giscard d'Estaing: [The EU Treaty is the same as the Constitution](#). The Independent: October 30, 2007
- [5] Bruno Waterfield, [Lisbon Treaty resurrects the defeated EU Constitution](#). The Telegraph: June 13, 2008
- [6] Mel Hurtig, The Vanishing Country: Is It Too Late to Save Canada? (McClelland & Stewart Ltd., 2002), page 365
- [7] CFR, Brian Mulroney. [About US, Leadership and Staff: International Advisory Board](#)
- [8] Robert O'Brien and Marc Williams, Global Political Economy: Evolution and Dynamics, 2nd ed. (Palgrave Macmillan: 2007), page 226
- [9] David Rockefeller, What Private Enterprise Means to Latin America. Foreign Affairs: Vol. 44, No. 3 (April, 1966): page 411
- [10] David Rockefeller, Memoirs. New York: Random House: 2002: Pages 436-437
- [11] David Rockefeller, A hemisphere in the balance. The Wall Street Journal: October 1, 1993

- [12] Alexander Dawson, *First World Dreams: Mexico Since 1989*. Fernwood Books, 2006: Pages 8-9
- [13] Alexander Dawson, *First World Dreams: Mexico Since 1989*. Fernwood Books, 2006: Page 29
- [14] Alexander Dawson, *First World Dreams: Mexico Since 1989*. Fernwood Books, 2006: Page 120
- [15] Joseph Stiglitz, *Globalization and its Discontents*. W.W. Norton & Co.: 2003: page 121
- [16] Robert Pastor, [A North American Community: A Modest Proposal to the Trilateral Commission](#) (pdf). The Trilateral Commission: Toronto, Ontario: November 1-2, 2002: page 4
- [17] Robert Pastor, [A North American Community: A Modest Proposal to the Trilateral Commission](#) (pdf). The Trilateral Commission: Toronto, Ontario: November 1-2, 2002: page 6
- [18] News and Information, [Paul Martin Urged to Take the Lead in Forging a New Vision for North American Cooperation](#). CCCE: November 5, 2003
- [19] CCCE, [North American Security and Prosperity](#).
- [20] News and Information, [Trinational Call for a North American Economic and Security Community by 2010](#). CCCE: March 14, 2005
- [21] Office of the Press Secretary, [Joint Statement by President Bush, President Fox, and Prime Minister Martin](#). The White House: March 23, 2005
- [22] CFR, [Building a North American Community. Independent Task Force on the Future of North America](#): May 2005
- [23] Issues Center, [North American Competitiveness Council](#) (NACC). US Chamber of Commerce
- [24] CoA, Board of Directors. [The Council of the Americas](#)
- [25] Herbert Grubel, [Fix the Loonie](#). The Financial Post: January 18, 2008:
- Herbert Grubel, [The Case for the Amero](#). The Fraser Institute: September 1, 1999:
- Thomas Courchene and Richard Harris, [From Fixing to Monetary Union: Options for North American Currency Integration](#). C.D. Howe Institute, June 1999:
- [Consider a Continental Currency, Jarislowsky Says](#). The Globe and Mail: November 23, 2007:
- [26] Barrie McKenna, Dodge Says Single Currency 'Possible'. The Globe and Mail: May 21, 2007
- [27] Anne-Marie Slaughter, *The Real New World Order*. Foreign Affairs: September/October, 1997: pages 183-184
- [28] Anne-Marie Slaughter, *The Real New World Order*. Foreign Affairs: September/October, 1997: pages 184-185
- [29] Mark Carney, [Remarks by Mark Carney, Governor of the Bank of Canada to the International Economic Forum of the Americas / Conference of Montreal](#). The Bank of Canada: June 11, 2009
- [30] Robert Jackson and Georg Sørensen, *Introduction to International Relations: Theories and Approaches*, Third Edition, OUP 2006: page 162
- [31] William I. Robinson and Jerry Harris, *Towards a Global Ruling Class? Globalization and the Transnational Capitalist Class*. Science & Society, Vol. 64, No. 1, Spring 2000: pages 11-12
- [32] William I. Robinson and Jerry Harris, *Towards a Global Ruling Class? Globalization and the Transnational Capitalist Class*. Science & Society, Vol. 64, No. 1, Spring 2000: page 12

- [33] Robert Jackson and Georg Sørensen, Introduction to International Relations: Theories and Approaches, Third Edition, OUP 2006: page 258
- [34] William I. Robinson and Jerry Harris, Towards a Global Ruling Class? Globalization and the Transnational Capitalist Class. Science & Society, Vol. 64, No. 1, Spring 2000: page 27
- [35] William I. Robinson and Jerry Harris, Towards a Global Ruling Class? Globalization and the Transnational Capitalist Class. Science & Society, Vol. 64, No. 1, Spring 2000: page 28
- [36] William I. Robinson and Jerry Harris, Towards a Global Ruling Class? Globalization and the Transnational Capitalist Class. Science & Society, Vol. 64, No. 1, Spring 2000: page 29
- [37] William I. Robinson and Jerry Harris, Towards a Global Ruling Class? Globalization and the Transnational Capitalist Class. Science & Society, Vol. 64, No. 1, Spring 2000: page 30
- [38] Glen McGregor, [Secretive power brokers meeting coming to Ottawa?](#) Ottawa Citizen: May 24, 2006
- [39] Ambrose Evans-Pritchard, [The G20 moves the world a step closer to a global currency.](#) The Telegraph: April 3, 2009
- [40] Get ready for the phoenix. The Economist: Vol. 306: January 9, 1988: pages 9-10
- [41] ECB, [The euro and the dollar - new imperatives for policy co-ordination.](#) Speeches and Interviews: September 18, 2000
- [42] Jeffrey E. Garten, [Needed: A Fed for the World.](#) The New York Times: September 23, 1998
- [43] Jeffrey Garten, [Global authority can fill financial vacuum.](#) The Financial Times: September 25, 2008
- [44] Jeffrey Garten, [We Need a Bank Of the World.](#) Newsweek: October 25, 2008
- [45] Andrew Gavin Marshall, [North-American Monetary Integration: Here Comes the Amero.](#) Global Research: January 20, 2008
- [46] Commission Européenne, [EU and US to sign up to transatlantic economic integration plan at Washington Summit on 30 April.](#) UN: April 27, 2007
- [47] Andrew Coyne, [The crossroads of international trade.](#) Macleans: September 18, 2008
- [48] Benn Steil, The End of National Currency. Foreign Affairs: Vol. 86, Issue 3, May/June 2007: pages 83-96
- [49] BBC, [South America nations found union.](#) BBC News: May 23, 2008
- [50] CNews, [South American nations to seek common currency.](#) China View: May 26, 2008
- [51] AME Info, [GCC: Full steam ahead to monetary union.](#) September 19, 2005
- John Irish, [GCC Agrees on Monetary Union but Signals Delay in Common Currency.](#) Reuters: June 10, 2008
- Forbes, [TIMELINE-Gulf single currency deadline delayed beyond 2010.](#) Forbes: March 23, 2009
- Agencies, [GCC need not rush to form single currency.](#) Business 24/7: March 26, 2009
- [52] Barry Eichengreen, International Monetary Arrangements: [Is There a Monetary Union in Asia's Future?](#) The Brookings Institution: Spring 1997
- atimes.com, [After European now Asian Monetary Union?](#) Asia Times Online: September 8, 2001
- [ASEAN, China, Japan, SKorea, ASEAN Makes Moves for Asian Monetary Fund.](#) Association of Southeast Asian Nations: May 6, 2005

- Reuven Glick, [Does Europe's Path to Monetary Union Provide Lessons for East Asia?](#) Federal Reserve Bank of San Francisco: August 12, 2005
- [AFP, Asian Monetary Fund may be needed to deal with future shocks](#). Channel News Asia: July 2, 2007
- [AFX News Limited, East Asia monetary union 'feasible' but political will lacking – ADB](#). Forbes: September 19, 2007
- [53] Lin Li, [ASEAN discusses financial, monetary integration](#). China View: April 2, 2008
- [54] Paul De Grauwe, Economics of Monetary Union. Oxford University Press, 2007: pages 109-110
- Heather Milkiewicz and Paul R. Masson, [Africa's Economic Morass—Will a Common Currency Help?](#) The Brookings Institution: July 2003
- John Gahamanyi, [Rwanda: African Central Bank Governors Discuss AU Financial Institutions](#). The New Times: August 23, 2008
- Eric Ombok, [African Union, Nigeria Plan Accord on Central Bank](#). Bloomberg: March 2, 2009
- Ministry of Foreign Affairs, [AFRICA IN THE QUEST FOR A COMMON CURRENCY](#). Republic of Kenya: March 2009
- [55] Edmund Conway, [UK policy blamed for soaring debt levels](#). The Telegraph: February 20, 2006
- [56] Strobe Talbott, [America Abroad](#). Time Magazine: July 20, 1992
- [57] Richard N. Gardner, The Hard Road to World Order. Foreign Affairs: April, 1974: page 556
- [58] Richard N. Gardner, The Hard Road to World Order. Foreign Affairs: April, 1974: page 557
- [59] Richard N. Gardner, The Hard Road to World Order. Foreign Affairs: April, 1974: page 558
- [60] Richard Falk and Andrew Strauss, Toward Global Parliament. Foreign Affairs: January/February, 2001: page 213
- [61] Philip Thornton, [UN unveils plan to release untapped wealth of...\\$7 trillion \(and solve the world's problems at a stroke\)](#). The Independent: January 30, 2006
- [62] Richard Falk and Andrew Strauss, Toward Global Parliament. Foreign Affairs: January/February, 2001: page 215
- [63] Richard Falk and Andrew Strauss, Toward Global Parliament. Foreign Affairs: January/February, 2001: page 218
- [64] David Rothkopf, Superclass: The Global Power Elite and the World They are Making. (Toronto: Penguin Books, 2008), pages 315-316
- [65] EuroNews, European Elections. [Jacques Attali: the euronews interview](#): April 6, 2009
- [66] Gideon Rachman, [And now for a world government](#). The Financial Times: December 8, 2008
- [67] NIC, Global Trends 2025: [A Transformed World. The National Intelligence Council's 2025 Project](#): November, 2008: Acknowledgements
- [68] NIC, Global Trends 2025: [A Transformed World. The National Intelligence Council's 2025 Project](#): November, 2008: pages 11-12
- [69] NIC, Global Trends 2025: [A Transformed World. The National Intelligence Council's 2025 Project: November](#), 2008: pages 94
- [70] NIC, Global Trends 2025: [A Transformed World. The National Intelligence Council's 2025 Project](#): November, 2008: pages 81

- [71] NIC, Global Trends 2025: [A Transformed World. The National Intelligence Council's 2025 Project](#): November, 2008: pages 83
- [72] NIC, Global Trends 2025: [A Transformed World. The National Intelligence Council's 2025 Project](#): November, 2008: pages 87
- [73] David Rockefeller, *Memoirs*. Random House, New York, 2002: page 405
- [74] Walden Bello, *The Capitalist Conjuncture: Over-accumulation, Financial Crises, and the retreat from globalization*. *Third World Quarterly*: Vol. 27, No. 8: 2006: pages 1346-1348
- [75] Walden Bello, *The Capitalist Conjuncture: Over-accumulation, Financial Crises, and the retreat from globalization*. *Third World Quarterly*: Vol. 27, No. 8: 2006: pages 1348-1349
- [76] Walden Bello, *The Capitalist Conjuncture: Over-accumulation, Financial Crises, and the retreat from globalization*. *Third World Quarterly*: Vol. 27, No. 8: 2006: page 1350
- [77] PBS, [The Long Demise of Glass-Steagall](#). Frontline
- [78] Robert Buzzanco, [Bring Back Glass-Steagall?](#) History News Network: October 21, 2008
- [79] PETER S. GOODMAN, [Taking Hard New Look at a Greenspan Legacy](#). The New York Times: October 8, 2008
- [80] Walden Bello, *The Capitalist Conjuncture: Over-accumulation, Financial Crises, and the retreat from globalization*. *Third World Quarterly*: Vol. 27, No. 8: 2006: page 1350
- [81] Bill Virgin, et. al, *The Insider: Dot-com boom just another of 'Greenspan's Bubbles'*. Seattle PI: February 10, 2008
- [82] Richard C. Cook, [They Did It On Purpose: The Housing Bubble & Its Crash were Engineered by the US Government, the Fed & Wall Street](#). Global Research: October 23, 2008
- [83] Walden Bello, *The Capitalist Conjuncture: Over-accumulation, Financial Crises, and the retreat from globalization*. *Third World Quarterly*: Vol. 27, No. 8: 2006: pages 1351-1352
- [84] Walden Bello, *The Capitalist Conjuncture: Over-accumulation, Financial Crises, and the retreat from globalization*. *Third World Quarterly*: Vol. 27, No. 8: 2006: page 1352
- [85] Louis T. McFadden, [Congressional Record](#). June 10, 1932: pages 12595-12596
- [86] Larry Elliott, [Brown calls for overhaul of UN, World Bank and IMF](#). The Guardian: January 17, 2007
- [87] Andrea Ricci, [Banks face "new world order," consolidation: report](#). Reuters: March 17, 2008
- [88] Robert Winnett, [Financial Crisis: Gordon Brown calls for 'new Bretton Woods'](#). The Telegraph: October 13, 2008
- [89] Gordon Brown, [Out of the Ashes](#). The Washington Post: October 17, 2008
- [90] Gordon Rayner, [Global financial crisis: does the world need a new banking 'policeman'?](#) The Telegraph: October 8, 2008
- [91] Rupert Wright, [The first barons of banking](#). The National: November 6, 2008
- <http://www.globalresearch.ca/index.php?context=va&aid=14712>

Andrew Gavin Marshall je výzkumným spolupracovníkem Center for Research on Globalization (CRG). V současné době studuje politickou ekonomii a historii na univerzitě Simon Fraser.

- pokračování -

Článek [Forging a “New World Order” Under a One World Government](#) vyšel na serveru [globalresearch.ca](#) 13. srpna. Překlad L. Janda.

Zdroj: [Zvědavec.org](#)